

Gang den først kom for i Folkethinget, da Regjeringen fremsatte dette Forslag her, da vidste jeg i første Dieblit ikke . . .

Formanden (Berg): Det kan ikke siges, at der ikke kommer Noget ud af denne Sag.

Svrdum: Den høitærede Formand har ganske vist Ret, der kan komme Noget ud deraf, det var nu saadan en Jølelse, der gjorde sig gjældende. Jeg retter mig selvfølgelig efter den høitærede Formands Bemærkning. Jeg tror ikke, der kommer Noget ud af denne Sag, og i saa Fald vil jeg meget beklage det. Den Gang Con- seilspræsidenten fremsatte denne Sag heri Thinget, vidste jeg i første Dieblit ikke rigtig, hvor jeg befandt mig. Jeg kunde ikke forstaa, at den samme Regjering, som man atter og atter har henvendt sig til om at træde til under ekstraordinære Forhold, som altid har viist os, jeg kan maaste gjerne sige sin Smødekommenhed, men ellers altid har ladet det blive ved, hvad det var, og aldrig er traadt hjælpende til, at den pludselig skulde komme paa den Tanke, at der skulde gøres Noget for Arbejderne. Jeg kunde ikke rigtig forstaa den; men da Sagen kom frem, takkede jeg Regjeringen derfor, jeg troede, der vilde komme Noget godt ud deraf. Jeg glemte maaste den Gang at bemærke, at naar der ikke allerede var fket Henvendelse til Regjeringen om at træde til og støtte Arbejderne, saa var det, fordi man ikke havde troet, at Regjeringen vilde stille sig anderledes end de tidligere Gange, man havde henvendt sig til den. Som sagt jeg takkede Regjeringen for, at Tanken var fremkommen, og haabede det Bedste. Jeg troede ikke, der vilde blive lagt an paa at gennemføre en bestemt Polititil for at komme ind paa, at Arbejderne kunde faae Noget at leve af. Det ærede Medlem fra Frederiksborg mente, at Folkethingets Flertal lige saa godt som Lands- thingets Flertal havde søgt at gjenombtinge sin Polititil, men jeg skal tillade mig at sige: Et har Folkethingets Flertal gaaet ind paa, og det er dette: direkte at støtte Arbejderne (Bustf. Og strax) Ja! og det strax. Det er Noget, som Arbejderne kunne blive kloge paa; det vilde de, hvad er, og hvad behyder. Dernæst er det meget vagt om man kan slaa fast at Arbejderne virkelig vilde faae Noget efter Regjeringens Forslag, det vilde i hvert Fald kun blive en Brødel af de Arbejdsløse, som under de nuværende elendige Forhold vilde blive tagen i Betragtning. Det maa vi altsaa slaa fast, at

dersom Regjeringen og dens Venner ikke havde fastholdt at ville gennemføre disse Arbejder, men havde været bejjølede af virkelig Jølelse for at komme Arbejderne til Hjælp, da havde de sagt ja, eller da vilde de endnu sige ja til, at man kom dem til Hjælp ved den direkte og diebliffelige Understøttelse. Det er det, der trænges til, og er det Jølelsen, der gjør sig gjældende, ville de ikke vedblivende sige nei, fordi de ikke faae de Arbejder gennemførte, som de meget godt vide, at de ikke i Diebliffet kunne faae bevilgede. Dreier det sig kun om det alene, at komme Arbejderne til Hjælp, da kan der komme Noget ud deraf endnu, da vil Regjeringen og dens Venner sige ja til den diebliffelige og direkte Hjælp; men er det Polititil, der skal gennemføres, da tror jeg ikke, at Arbejderne faae Noget. Er det dette der skal slaa fast, at Folkethinget skal tvinges til at bevilge disse Ting, saa faae Arbejderne ikke Noget, men saa skulde vi ogsaa vide at sige Arbejderne, hvem det er, der ikke vil hjælpe dem.

C. B. Nyholm: Det er meget faa Bemærkninger, jeg har at fremføre, og til Dels kun Bemærkninger af ganske personlig Natur, efter at de ærede Ordførere have havt Leilighed til at udtale sig saavel fra Flertallets, som fra Mindretallets Standpunkter. Som det høie Thing vil se, er det jo den gamle Strid mellem Høire og Venstre, som har været ført i Fællesudvalget, de Herrer af Høire have ikke kunnet finde det stemmende med deres Principer, have ikke fundet det forsvareligt at gaa ind paa Gaveparagrafen, de Herrer af Venstre have ikke kunnet finde det stemmende med deres Principer, have ikke kunnet finde det forsvareligt at gaa ind paa Arbejdsparagrafen. Saaledes stod Modstætnin- gerne mod hinanden. Under disse Omstændigheder mente jeg at burde gjøre et Forsøg paa at mæggle mellem begge Anskuelser, og jeg stillede derfor det Forslag, der vil findes i Betænkningen, som efter min Mening den Gang og endnu maatte have kunnet bevirke, at man kunde gaa ind paa Gaveparagrafen. Denne blev saaledes begrændset og betinget og var tillige saa tydelig knyttet til de ekstraordinære stedsfindende Forhold, at jeg ikke kunde se, at der vilde være nogen principiel Fare ved at gaa ind paa den, thi det er jo en giben Ting, en bejjend Sag, at under ekstraordinære Forhold — og de nærværende Forhold her i Landet maa vel betragtes som ekstraordinære — kan det forsvares at gaa ind paa Forslag, som man under almindelige Omstændigheder ikke vilde kunne gaa ind paa. Jeg skal tilføie, at man fra Venstres Side